

מסמך 16

מסמך 16

שבע רוחות האב

שבע רוחות האב של פרדיס הינן האישיות הראשיות של הרוח האינוסופית. בפעולה יצירתית משובעת זו של שכפול-עצמי, מיצתה הרוח האינוסופית את כלל אפשרויות ההתאגדות שמאפשר מבחינה מתמטית קיומן העובדתי של שלוש אישיות האלוהות. לו ניתן היה לברוא יותר רוחות אב, הרי שהן היו נבראות, ואולם קיימות שבע צורות התאגדות אפשריות בין שלוש אלוהויות, ואך ורק שבע צורות. וזהו, אם כן, ההסבר לכך שהיקום פועל בחלוקה לשבע יחידות גדולות, ולכך שהמספר שבע עומד בבסיס ארגון וניהול היקום.

כך, מקורן של שבע רוחות האב, ושל תכונותיהן האינדיבידואליות, הינו בשבעת הדימויים הבאים:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינוסופית.

4. האב והבן.

5. האב והרוח.

6. הבן והרוח.

7. האב, הבן והרוח.

היננו יודעים אך מעט על אודות פעולת האב והבן ביצירת רוחות האב. כפי הנראה, הן הובאו לכדי קיום מתוך פעולותיה האישיות של הרוח האינוסופית; ואולם, הודרכנו במפורש כי הן האב והן הבן השתתפו ביצירתן.

בטיבן ובאופיין הרוחני, שבע רוחות פרדיס אלה הינן כאחת; ואולם, בכל היבטי זהותן האחרים הן שונות במאוד זו מזו, ותוצאות פעולתן ביקומי העל הינן כאלה שמהתבוננות בהן ניתן לעמוד בבירור על ההבדלים הייחודיים שבין רוחות האב. כל תוכניות ההמשך של שבעת מגזרי היקום המקיף – ואפילו של המגזרים התואמים להם בחלל החיצון – הותנו בגיוון אחר-מאשר-רוחני של שבע רוחות האב האלה של ההשגחה העליונה והמרבית.

לרוחות האב תפקידים רבים, ואולם בעת הזו עיסוקן הייחודי הינו הפיקוח המרכזי על שבעת יקומי העל. כל רוח אב מחזיקה מטה עצום של מוקד-כוח, החג באיטיות מסביב להיקף של פרדיס, בעודו מתמיד לשמור על מיקום ממול ליקום העל המצוי תחת השגחתו המיידית, וכן בנקודת המוקד הפרדיסית של השליטה הייחודית בכוח ושל ההפצה המגזרית של האנרגיה. קווי הגבול הרדיאליים של כל אחד מיקומי העל אכן מתכנסים אל עולם המטה של רוח האב המפקחת בפרדיס.

1. היחס לשילוש האלוהות

מסמך 16

הבורא האחד, הרוח האינסופית, הינו הכרחי להשלמת הפיכת אלוהות השילוש הבלתי-מחולקת לאישיות. הפיכה זו של שילוש האלוהות לאישיות מחזיקה אפשרות להתבטא בשבעה אופנים יחידניים והתאגדותיים; ומכאן, התוכנית העוקבת ליצירת יקומים המאכלסים בהוויות תבוניות בעלות פוטנציאל רוחני, אשר מבטאות נאמנה את האב, את הבן ואת הרוח, גרמה להפיכת שבע רוחות האב לאישיות להיות בלתי-נמנעת. היננו נוהגים לכנות את ההפיכה המשולשת של האלוהות לאישיות *כבלתי-נמנעת המוחלט*, בעוד שהיננו רואים את הופעת שבע רוחות האב *כבלתי-נמנעת התת-מוחלט*.

בעוד ששבע רוחות האב מייצגות אך בקושי את האלוהות בעלת *שלושת ההיבטים*, הן מהוות את הביטוי הנצחי של האלוהות בעלת *שבעת ההיבטים*, את התפקודים הפעילים וההתאגדותיים של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות. באמצעות שבע רוחות אלה, בן ודרך, יכולים האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – או כל התאגדות זוגית שלהם – לפעול ככאלה. כאשר פועלים האב, הבן והרוח יחדיו, הם עשויים לעשות כן דרך רוח אב מספר שבע, ואכן כך הם פועלים, אך אינם עושים זאת כשילוש. רוחות האב מייצגות, כיחידות ובשיתופיות, את כל אחת מאפשרויות הפעולה של האלוהות ואת כולן גם יחד, כבודדים או כריבוי, אך הן אינן מייצגות אפשרויות פעולה אלה כקולקטיב, קרי את השילוש. רוח אב מספר שבע אינה פעילה באופן אישי בכל הנוגע לשילוש פרדיס, וזוהי בדיוק הסיבה לכך שהיא יכולה לפעול *אישית* בעבור ההווה העליונה.

ואולם, כאשר מְפַנֵּת שבע רוחות האב את מושביהן האינדיבידואליים של העוצמה האישית ושל הסמכות על יקומי העל, וכאשר הן מתקבצות סביב הפועל האחד בנוכחות המשולשת של אלוהות פרדיס, או אז ושם מייצגות הן בצוותא את העוצמה, התבונה והסמכות התפקודיות של האלוהות הבלתי-מחולקת – השילוש – בעבור היקומים המתפתחים ובם. איחוד פרדיסי שכזה של הביטוי הקדום בעל שבעת ההיבטים של האלוהות, כולל למעשה, וחובק פשוטו כמשמעו, את כל התכונות ואת כל הגישות של שלושת האלוהויות הנצחיות, בעליונות ובמרביות. לכל עיקר ותכלית מעשיים, חובקות שבע רוחות האב, אז ושם, את התחום הפונקציונאלי של העליון-מרבי ביקום האב ובעבורו.

ככל שהיננו מסוגלים להבחין, קשורות שבע רוחות אלה לפעילויות האלוהיות של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות; אין אנו מבחינים בהכחה כלשהי לקשר ישיר עם הנוכחויות הפעילות של שלושת השלבים הנצחיים של המוחלט. כאשר הן מאוגדות, מייצגות רוחות האב את אלוהויות פרדיס במה שניתן לתפוש בקווים כלליים כתחום הפעולה הסופי. תחום זה עשוי לכלול רבות ממה שהינו מרבי אך איננו מוחלט.

2. היחס לרוח האינסופית

בדיוק כשם שהבן הנצחי והמקורי מתגלה באמצעות האישיות של הבנים האלוהיים, אשר מספרם גדל בהתמדה, כך מתגלה הרוח האלוהית והאינסופית דרך הערוצים של שבע רוחות האב ושל קבוצות הרוחות הנלוות להן. הרוח האינסופית נגישה במרכז המרכזים, אך לא כל אלה אשר מגיעים לפרדיס מסוגלים להבחין באישיותה ובנוכחותה המובדלת באופן מידי; ואולם, כל אלה אשר מגיעים ליקום המרכזי יכולים להיוועד, ואכן נועדים מיידית, עם אחת משבע רוחות האב, זו אשר שלטונה חולש מעל יקום העל שממנו הגיע עולה הרגל החדש של החלל.

אב פרדיס דובר אל יקום היקומים אך ורק דרך בנו, בעוד שהוא ובנו פועלים במשותף אך ורק דרך הרוח האינסופית. ומחוץ לפרדיס ולהאווה, *דוברת* הרוח האינסופית אך ורק באמצעות קולותיהן של שבע רוחות האב.

בתחומי המערכת של פרדיס-האווה, מפעילה הרוח האינסופית השפעה של *נוכחות אישית*; בכל מקום אחר, נוכחותה הרוחנית האישית מופעלת על-ידי אחת משבע רוחות האב ובאמצעותה.

מסמך 16

לפיכך, מותנית הנוכחות הרוחנית של המקור והמרכז השלישי ביקום העל, בכל עולם ובכל יחיד, בטיבה הייחודי של רוח האב המפקחת על מגזר זה של הבריאה. לחילופין, קווי הכוח והתבונה הרוחניים המשולבים עוברים פנימה אל עבר אישיות האלוהות השלישית דרך שבע רוחות האב.

שבע רוחות האב ניחנות בצוותא, כקולקטיב, בתכונות העליונות-המרבית של המקור והמרכז השלישי. בעוד שכל אחת מהן חולקת בזו המתת כיחידה, רק בצוותא הן מתאפיינות בִּיכולת-כל, בִּידעת-הכל ובנוכחות-בכל. אף לא אחת מהן יכולה לפעול כך ביקום בכללותו; כיחידות, ובעת הפעלת הכוחות הללו של עליונות ושל מרביות, כל אחת מהן מוגבלת באופן אישי ליקום העל שעליו היא משיחה במישרין בלבד.

כל אשר נאמר לכם על אודות אלוהיות ואישיותו של הפועל האחד, תקף במידה שווה אף לשבע רוחות האב, אשר מפיצות ביעילות כה רבה את הרוח האינוסופית לעבר שבעת מגזרי היקום המקיף; וזאת בהתאם למתת האלוהית, לאופן נבדלותן ולטבען הייחודי. לפיכך, כל אחד מן השמות של הרוח האינוסופית, או כל הכינויים גם יחד, הולמים גם את הקבוצה הזו של שבע הרוחות בצוותא. בצוותא, הן הינן אחת עם הפועל האחד בכל הרמות התת-מוחלטות.

3. הזהות והמגוון של רוחות האב

שבע רוחות האב הינן הוויות אשר לא ניתן לתארן, אך הן הינן אישיות באופן מפורש וברור. יש להן שמות, אך בחרנו להציג כאן על-פי מספרן. בהיותן הביטויים האישיותיים העיקריים של הרוח האינוסופית, הן דומות זו לזו; ואולם, כביטויים העיקריים של שבע ההתאגדויות האפשריות של האלוהות בעלת שלושת ההיבטים, טבען מגוון במהותו, וגיוון זה בטיבן קובע את אופן התנהגותן הנבדל ביקומי העל. ניתן לתאר את שבע רוחות האב האלה כדלקמן:

רוח אב מספר אחת. באופן ייחודי, רוח זו הינה המייצגת הישירה של אב פרדיס. היא מייצגת באופן יוצא-דופן ויעיל את העוצמה, האהבה והתבונה של האב האוניברסאלי. היא הינה השותפה האינטימית והיועצת הנשגבת של הבכיר במִשְׁגוּחֵי המסתורין, אותה הוויה אשר עומדת בראש המקללה למכוננים בעֲלֵי אִישִׁיּוֹת בדיניניגטון. בכל המפגשים של שבע רוחות האב, תמיד זו רוח האב מספר אחת אשר דוברת בשם האב האוניברסאלי.

רוח זו חולשת על יקום העל הראשון, ואף כי היא מייצגת ללא רבב את טיבו האלוהי של ביטוי אישיותי עיקרי של הרוח האינוסופית, דומה כי היא דומה יותר באופייה, ובאופן מיוחד, לאב האוניברסאלי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם שבע הרוחות המִחְזִירוֹתֵיּוֹת במטה יקום העל הראשון.

רוח האב מספר שתיים. רוח זו מבטאת ומציגה בנאמנות את הטבע שאין-דומה-לו ואת אופיו המקסים של הבן הנצחי, יליד הבריאה הראשון. לעולם מצויה היא בקשר קרוב עם כל סדרי בני האל, כאשר אלו מבקרים ביקום המשכן כיחידים או כאשר מתאגדים הם בשמחה לשם מפגש. בכל אספותיהן של שבע רוחות האב, תמיד דוברת רוח זו בשם הבן הנצחי ומטעמו.

רוח זו מכוננת את גורלותיו של יקום העל מספר שתיים ושולטת בממלכה נרחבת זו, ממש כשם שהיה עושה זאת הבן הנצחי. לעולם היא מצויה בקשר עם שבע הרוחות המִחְזִירוֹתֵיּוֹת הממוקמות בבירת יקום העל השני.

רוח האב מספר שלוש. רוח זו דומה במיוחד באישיותה לרוח האינוסופית, והיא המכווינה את תנועותיהן ואת עבודתן של רבות מהאישיות הגבוהות של הרוח האינוסופית. היא יושבת בראש האסיפות שלהן וקרובה מאוד לכל האישיות שמקורן הבלעדי הינו במקור ובמרכז השלישי. כאשר

מסמך 16

מתאספות שבע רוחות האב לוועידה, תמיד זוהי רוח האב מספר שלוש אשר דוברת בשם הרוח האינסופית.

רוח זו ממונה על יקום העל מספר שלוש ומנהלת את ענייניו של מגזר זה ממש כפי שהייתה עושה זאת הרוח האינסופית. לעולם מצויה רוח זו בקשר עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל השלישי.

רוח האב מספר ארבע. רוח אב זו חולקת את טיבם המשולב של האב ושל הבן, ולה השפעה מכרעת בנוגע למדיניות ולנהלים של האב-הבן בוועידותיהן של שבע רוחות האב. רוח זו הינה המנהלת והיועצת הראשית של אותן הוויית מרקיעות אשר הגיעו לרוח האינסופית, ולפיכך הפכו למועמדות לפגוש את הבן ואת האב. היא תומכת בקבוצה העצומה של אישיות שמקורן הוא באב ובבן. כאשר נדרש לייצג את האב ואת הבן באסיפותיהן של שבע רוחות האב, תמיד רוח האב מספר ארבע היא זו הדוברת.

רוח זו מטפחת את המגזר הרביעי של היקום המקיף, בהתאמה לצירופן הייחודי של תכונות האב האוניברסאלי והבן הנצחי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל הרביעי.

רוח האב מספר חמש. אישיות אלוהית זו, הממזגת באופן מעודן את אופיים של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית, היא היועצת של קבוצת ההוויית העצומה הידועה בשמות – מנהלי הכוח, מרקצי הכוח והבקרים הפיזיים. רוח זו תומכת בכל האישיות אשר מקורן באב ובפועל האחד. כאשר הדיון בוועידותיהן של שבע רוח האב נסב על גישת האב-רוח, תמיד רוח האב מספר חמש היא זו הדוברת.

רוח זו דואגת לרווחתו של יקום העל החמישי באופן המייצג את פעולתם המשולבת של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. לעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל החמישי.

רוח האב מספר שש. נראה כי הווייה אלוהית זו מייצגת את אופיים המשולב של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. בשעה שמתקבצים ביקום המרכזי היצורים אשר נבראו בצוותא על-ידי הבן הנצחי ועל-ידי הרוח האינסופית, רוח אב זו היא המייעצת להם; וכאשר נדרש לדבר בשם הבן הנצחי והרוח האינסופית במשולב בוועידותיהן של שבע רוחות האב, רוח האב מספר שש היא זו אשר עונה.

רוח זו מנהלת את ענייניו של יקום העל השישי, ממש באופן שבו היו עושים כן הבן הנצחי והרוח האינסופית גם יחד. ולעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל השישי.

רוח האב מספר שבע. רוח האב העומדת בראש יקום העל השביעי הינה ביטוי שקול וייחודי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. הרוח השביעית, היועצת של כלל ההוויית אשר מקורן בשילוש, הינה אף המייעצת והמנהלת של כל עולי הרגל המרקיעים של האוונה, אותן הוויית ממוצא נמוך אשר הגיעו אל היכלות התהילה הודות לסעד המשולב של האב, הבן והרוח.

רוח האב השביעית איננה מייצגת את שילוש פרדיס באופן אורגאני; אך עובדה ידועה היא כי טיבה האישי והרוחני הינו הביטוי, מטעם הרוח האינסופית, ובחלוקה שווה מטעם שלושת האישיות האינסופיות אשר איחודן כאלוהות הינו שילוש פרדיס, ואשר תפקודן ככזה הינו המקור לטיבו האישי והרוחני של האל העליון. לפיכך, לרוח האב השביעית מערכת יחסים קרובה ואורגאנית עם אישיותו הרוחנית של העליון המתפתח. ומשום כך, כאשר נדרש להצביע מטעם הגישה האישית המשולבת של האב, הבן והרוח, או כאשר נדרש לתאר את גישתה הרוחנית של ההווייה העליונה, זוהי רוח האב

מסמך 16

השביעית אשר פועלת בוועידות רוח האב השמימיות. ובאופן טבעי לאור זאת, זוהי הרוח היושבת בראש ועידת שבע רוחות האב של פרדיס.

אף לא אחת משבע הרוחות מייצגת באופן אורגאני את שילוש פרדיס, ואולם כאשר הן מתאחדות כאלוהות בעלת שבעה היבטים, איחוד זה שקול, במובן האלוהי – ולא במובן האישי – לרמה פונקציונאלית הניתנת לשיוך לפעולות השילוש. במובן זה, ניתן לשייך פונקציונאלית את "הרוח בעלת שבעת ההיבטים" לשילוש פרדיס. ובאותו מובן, רוח האב מספר שבע דוברת לעיתים תוך מתן תוקף לגישות השילוש, או, מוטב לומר, כדוברת של גישת איחוד-הרוח-בעלת-שבעת-ההיבטים בנוגע לגישת איחוד-האלוהות-בעל-שלושת-ההיבטים, גישתו של שילוש פרדיס.

תפקודיה המרובים של רוח האב השביעית נעים, אפוא, מייצוג משולב של *טיבם האישי* של האב, הבן והרוח, דרך ייצוג *גישתו האישית* של האל העליון, ועד להצגת *הגישה האלוהית* של שילוש פרדיס. וכן, בהיבטים מסוימים, רוח בכירה זו מבטאת באופן דומה גם את *גישתם* של המרבי ושל העליון-מרבי.

זוהי רוח האב מספר שבע, אשר במגוון יכולותיה תומכת באופן אישי בהתקדמותם של מועמדי ההרקעה מעולמות הזמן, בניסיונם להשיג הבנה של אלוהות העליונות הבלתי-נחלקת. הבנה מסוג זה מערבת תפישה של הריבונות הקיומית של שילוש העליונות, המתואמת עם מושג הריבונות ההתנסותית המתעצמת של ההווה העליונה, על-מנת ליצור אצל היצור את התפישה בדבר איחוד העליונות. הבנתו של היצור את שלושת הגורמים הללו שקולה להבנה ההאוונית את מציאותיות השילוש, ומעניקה לעולי הרגל של הזמן את היכולת לחדור, בסופו של דבר, את השילוש, על-מנת לגלות את שלושת האישיות האינסופיות של האלוהות.

חוסר יכולתם של עולי הרגל של האוונה למצוא באופן מלא את האל העליון זוכה לפיצוי על-ידי רוח האב השביעית, אשר טבע השילוש שבה מגלה באופן יוצא-דופן את אישיות הרוח של העליון. בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אשר בו אין אפשרות ליצור קשר עם אישיות העליון, פועלת רוח אב מספר שבע במקומו של אל היצורים המרקיעים בנושאים של מערכות יחסים אישיות. רוח זו הינה ההווה הרוחנית הגבוהה אשר כל המרקיעים יוכלו לזהות בוודאות, ולהבין במידת מה, כאשר יגיעו אל מרכזי ההדר.

רוח אב זו מצויה בקשר מתמיד עם הרוחות המחיזרותיות באוורסה, המטה של יקום העל השביעי, הוא מגזר הבריאה שלנו. ניהולה את אורוונטון מגלה את הסימטריה המופלאה של המיזוג המתואם של טבעם האלוהי של האב, של הבן ושל הרוח.

4. תכונות ותפקודים של רוחות האב

שבע רוחות האב הינן הייצוג המלא של הרוח האינסופית בעבור היקומים האבולוציוניים. הן מייצגות את המקור והמרכז השלישי ביחסי האנרגיה, הדעת והרוח. אל לכם לשכוח כי גם בעת שהן מתפקדות כראשים המתאמים את שליטתו הניהולית האוניברסאלית של הפועל האחד, מקורן הינו בפעולות היצירתיות של אלוהויות פרדיס. אמת היא, פשוטו כמשמעו, כי שבע רוחות אלה הינן ביטוי אישיותי לעוצמה הפיזית, לדעת הקוסמית ולנוכחות הרוחנית של אלוהות השילוש, "שבע רוחות האל אשר נשלחו לכל רחבי היקום".

רוחות האב ייחודיות בכך שהן פועלות בכל רמות המציאות, למעט ברמה המוחלטת. הן מהוות, אפוא, מפקחות יעילות ומושלמות על כל שלבי הניהול בכל הרמות של פעילויות יקומי העל. דעתם של בני התמותה תתקשה להבין יותר מאשר מעט על אודות רוחות האב, משום שעבודתן נעשית מתוך התמחות כה רבה, על אף היותה חובקת-כל; עבודתן הינה בה בעת חומרית במידה יוצאת-מן-

מסמך 16

הכלל ורוחנית באופן מעודן. בוראות רב-גוניות אלה הינן אמותיהן של מנהלי הכוח האוניברסאליים, ומשמשות בעצמן כמנהלות העליונות של הבריאה הנרחבת ועצומת הממדים של היצורים הרוחניים.

שבע רוחות האב הינן הבוראות של מנהלי הכוח האוניברסאליים ושל עמיתיהם, ישויות אשר הינן חיוניות לשם הארגון, השליטה והוויסות של האנרגיות הפיזיות של היקום המקיף. ואותן רוחות אב מסייעות באופן חומרי ביותר לבנים הבוראים בעבודה של עיצוב וארגון היקומים המקומיים.

אין אנו מסוגלים להבחין בקשר אישי כלשהו בין העבודה הקוסמית האנרגטית של רוחות האב לבין פעולות הכוח של המוחלט הבלתי-מוגדר. מופעי האנרגיה הנתונים לשליטתן של רוחות האב מוכוונים כולם מהיקף פרדיס; לא נראה כי הם משויכים באופן ישיר כלשהו למופעי הכוח המזוהים עם המשטח התחתון של פרדיס.

אין ספק כי כאשר היננו נתקלים בפעילויות הפונקציונאליות של מגוון מפקחי הכוח המורונטיים, היננו ניצבים פנים-אל-פנים אל מול פעילויות מסוימות שטרם-נתגלו של רוחות האב. מי, פרט לאימהות המשותפות האלה של הבקרים הפיזיים ושל הסועדים הרוחניים, יכול היה להמציא את שילוב האנרגיות החומריות והרוחניות על-מנת לייצר שלב מציאות אוניברסאלי שלא היה קיים קודם לכן – מהות מורונטית ודעת מורונטית?

חלק גדול מן המציאות בעולמות הרוח הינו מן הסדר המורונטי, שלב של מציאות אוניברסאלית אשר כלל אינו מוכר באורנטיה. מטרת קיום האישיות הינה רוחנית, ואולם בתוכם מצויות תמיד הבריאות המורונטיות, המגשרות על הפער שבין העולמות החומריים של בני התמותה לבין ספירות יקומי העל בעלות המעמד הרוחני המתקדם. ובתחום זה, נודעת לרוחות האב תרומה אדירה לתוכנית ההרקעה של האדם לפרדיס.

לשבע רוחות האב נציגים אישיים הפועלים ברחבי היקום המקיף; ואולם, מכיוון שרוב רובן של הוויות כפיפות אלה אינו מעורב ישירות בסכמת ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה בנתיב מושלמות פרדיס, מעט מאוד נתגלה לכם על אודותיהן, אם בכלל נתגלה. הרבה, הרבה מאוד, מן הפעילויות של שבע רוחות האב נשאר חבוי מהבנתו של האדם, וזאת משום שאין לפעילויות אלה כל נגיעה ישירה לבעיה של הרקעתכם לפרדיס.

אף-על-פי שאין ביכולתנו לספק הוכחות חותכות, קרוב לוודאי כי לרוח האב של אורונטון השפעה מכרעת על תחומי הפעילות הבאים:

1. הליכי אתחול-החיים של נשאי החיים של היקום המקומי.
2. הפעולות ההשפעה על החיים של הרוחות מסיעות-הדעת, המוענקות לעולמות על-ידי רוח יצירתית של יקום מקומי.
3. התנודות במופעי האנרגיה, המתרחשות ביחידות חומר מאורגן אשר מגיבות לכבידה הקווית.
4. התנהגות האנרגיה המתהווה כאשר היא משתחררת לחלוטין מאחיזת המוחלט הבלתי-מוגדר, ובכך הופכת למגיבה להשפעה הישירה של הכבידה הקווית ושל התפעולים של מנהלי הכוח האוניברסאליים ושל עמיתיהם.
5. מתת סעד הרוח מטעם רוח יצירתית של יקום מקומי, אשר נודעת באורנטיה כרוח הקודש.
6. המתת העוקבת של רוח בני המתת, אשר נקראת באורנטיה המנחם או רוח האמת.

מסמך 16

7. מנגנון המחזירות של היקום המקומי ושל יקום העל. קשה לספק הסבר סביר, או להבין את ההיגיון שמאחורי רבים מן המאפיינים הקשורים לתופעה יוצאת-דופן זו, אלא מתוך הנחת פעולתן של רוחות האב בסמיכות לפועל האחד ולחוויה העליונה.

על אף חוסר יכולתנו להבין במידה מספקת את מגוון הפעולות הרחב של שבע רוחות האב, היננו בטוחים כי לשניים מתוך מגוון התחומים העצום של הפעילויות ביקום אין להן כל נגיעה: המתת והסעד של מְכַנְנֵי המחשבה, וכן תפקודיו הבלתי-נתפשים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

5. היחס ליצורים

כל מגזר של היקום המקיף, כל אחד מן היקומים ומן העולמות, נהנה מן ההדרכה והתבונה המאוחדות של כל שבע רוחות האב, אך מקבל את המגע האישי ואת הצביון של רוח אחת בלבד. והטבע האישי של כל רוח אב מְחַדֵּר לחלוטין את יקום העל שלה ומתנה אותו באופן ייחודי.

בשל ההשפעה האישית הזו של שבע רוחות האב, שומה על כל יצור מכל סדר של חוויות תבוניות מחוץ להאווה ולפרדיס, לשאת את החותמת האינדיבידואלית האופיינית המעידה על היות אחת משבע רוחות פרדיס אלה אמו הקדמונית. וככל שהדבר נוגע לשבעת יקומי העל, כל יצור יליד יקום-על – בין אם אדם ובין אם מלאך – יישא לנצח את האות המזהה את מקום היוולדו.

שבע רוחות האב אינן פולשות באופן ישיר לדעת החומרית של היצורים היחידים בעולמות החלל האבולוציוניים. בני התמותה של אורנטיה אינם חווים את נוכחותה האישית של ההשפעה הדעתית-רוחנית של רוח האב של אורוונטון. אם רוח אב זו יוצרת קשר מכל סוג שהוא עם דעתו של בן-תמותה יחיד במהלך העידינים האבולוציוניים המוקדמים של עולם מיושב, הרי שקשר זה חייב להתרחש באמצעות סעד הרוח היצירתי של היקום המקומי, היא בת-הלוויה ועמיתתו של בן האל הבורא החולש על גורלותיה של כל בריאה מקומית. ואולם, רוח אב יצירתית זו דומה למדי בטבעה ובאופייה לרוח האב של אורוונטון.

החותמת הפיזית של רוח האב מהווה חלק ממוצאו החומרי של האדם. השפעתה הרציפה של אותה רוח אב נמשכת לכל אורך הנתיבה המורנטית. אין זה משונה כלל שכל הנתיבה הרוחנית העוקבת של בן-תמותה מרקיע שכזה, אין בה כדי למחות לחלוטין את החותמת האופיינית של אותה רוח מפקחת. ההטבעה של רוח אב הינה בסיסית לעצם קיומו של כל שלב קודם-להאווה בנתיבת בן התמותה.

נטיות האישיות הייחודיות המוצגות בניסיון חייהם של בני התמותה האבולוציוניים – הנטיות המאפיינות כל אחד מיקומי העל ואשר מבטאות במישרין את טיבה של רוח האב השלטת – לעולם אינן מטשטשות לחלוטין, אפילו לא לאחר שמרקיעים שכאלה עברו את האימון הממושך ופגשו את המשמעת המאחדת הנהוגה במיליארד עולמות הלימוד של האווה. אפילו בתרבות האינטנסיבית העוקבת של פרדיס אין די על-מנת למחות לחלוטין את סימני ההיכר של יקום העל המקורי. לנצח יציג בן-תמותה מרקיע תכונות המעידות על הרוח האב השלטת ביקום העל שבו נולד. אפילו בסגל הסופיוניות, כאשר נדרש להגיע ליחס השלם של השילוש כלפי הבריאה האבולוציונית, או לתיאור יחס שכזה, תמיד נאספת קבוצה של שבעה סופיונים, אחד מכל יקום על.

6. הדעת הקוסמית

רוחות האב הינן המקור בעל שבעת ההיבטים של הדעת הקוסמית, היא הפוטנציאל האינטלקטואלי של יקום המקיף. הדעת הקוסמית הינה מופע תת-מוחלט של הדעת של המקור והמרכז השלישי, ובדרכים מסוימות היא קשורה באופן תפקודי לדעתה של החוויה העליונה המתפתחת.

מסמך 16

בעולם כדוגמת אורנטיה, אין אנו פוגשים בהשפעתן הישירה של שבע רוחות האב בענייניהם של גזעי בני האנוש. אתם חיים תחת השפעתה המיידית של הרוח היצירתית של נבאדון. ואף-על-פי-כן, אותן רוחות אב שולטות על התגובות הבסיסיות של דעת כל היצורים; זאת משום שרוחות האב הינן המקור בפועל של הפוטנציאלים השכליים והרוחניים, אשר עברו תהליך התמחות ביקום המקומי על-מנת לתפקד בחייהם של היחידים השוכנים בעולמות האבולוציוניים של החלל והזמן.

עובדת קיומה של הדעת הקוסמית מסבירה את הקרבה בין סוגים שונים של דעת אנושית ושל דעת על-אנושית. לא רק רוחות דומות נמשכות זו אל זו, אלא אף דעות דומות חוברות יחדיו מתוך אחווה רבה ונוטות לשתף פעולה זו עם זו. לעיתים ניתן לחזות בדעות אנושיות שונות הפועלות בנתיבים דומים להפליא ובהסכמה שאין להסבירה.

בכל התאגדויות האישיות של הדעת הקוסמית קיימת איכות של הדעת הקוסמית אשר ניתן לכנותה "תגובת המציאות". מתת אוניברסאלי קוסמי זה של היצורים הרצוניים הוא אשר מצילים מהפיכה לקורבנות חסרי-ישע של קדם-ההנחות המרומזות של המדע, הפילוסופיה והדת. רגישות זו של הדעת הקוסמית למציאות מגיבה לשלבים מסוימים של המציאות ממש כשם שאנרגיה-חומר מגיבה לכבידה. יהא זה נכון אף יותר לומר כי מציאויות על-חומריות אלה מגיבות לדעת הקוסמית.

הדעת הקוסמית מגיבה בבטחה (מכירה בתגובה) בשלוש רמות של מציאות אוניברסאלית. תגובות אלה ברורות מאליהן לדעת מעמיקת-המחשבה ובעלת יכולת ההיסק הבהירה. רמות המציאות הללו הינן:

1. *סיבתיות* - מרחב המציאות של החושים הפיזיים, המרחבים המדעיים של האחידות הלוגית, ההבחנה בין העובדות למה שאינו-עובדתי, מסקנות של התבוננות-עצמית המבוססות על תגובה קוסמית. זוהי הצורה המתמטית של ההבחנה הקוסמית.

2. *תפקיד* - תחומי המציאות של המוסר במרחב הפילוסופי, הזירה של ההיגיון, ההכרה של הטוב והרע היחסיים. זוהי הצורה השיפוטית של ההבחנה הקוסמית.

3. *פולחן* - התחום הרוחני של מציאות החוויה הדתית, ההגשמה האישית של האחוה האלוהית, ההכרה בערכים הרוחניים, ההבטחה של ההישרדות הנצחית, ההרקעה מן המעמד של עבדי האל לעבר האושר והחופש של בני האל. זוהי התובנה הגבוהה ביותר של הדעת הקוסמית, אופני ההבחנה הקוסמית של יראת כבוד ושל סגידה.

התבוננות המדעיות, המוסריות והרוחניות האלה, התגובות הקוסמיות האלה, טבועות בדעת הקוסמית אשר הוענקה לכל היצורים בעלי הרצון. חוויית החיים לעולם איננה נכשלת בפיתוח שלוש האינטואיציות הקוסמיות האלה; והן המרכיבות את התודעה העצמית של החשיבה המעניינת. ואולם, עצוב להיווכח בעובדה כי כה מעט אנשים באורנטיה נהנים מטיפול איכותי אלה של חשיבה קוסמית אמיצה ועצמאית.

במסגרת המתת של דעת היקום המקומי, שלוש תובנות אלה של הדעת הקוסמית מהוות את קדם-ההנחות המאפשרות לאדם לפעול כאישיות רציונאלית ומודעת-לעצמה בתחומי המדע, הפילוסופיה והדת. במילים אחרות, ההכרה ב*מציאויות* של שלושת המופעים הללו של האינסוף נעשית באמצעות טכניקה קוסמית של גילוי-עצמי. חומר-אנרגיה מזוהה באמצעות הלוגיקה המתמטית של החושים; הדעת-היגיון מכירה באופן אינטואיטיבי בחובתה המוסרית; רוח-אמונה (סגידה) הינה הדת של מציאות החוויה הרוחנית. שלושת הגורמים הבסיסיים הללו של חשיבה מעניינת עשויים להיות מאוחדים ומתואמים בהתפתחות האישיות, או שהם עלולים להיות בלתי-מאוזנים ולמעשה בלתי-קשורים באופן פעולתם. ואולם, כאשר הם הופכים מאוחדים, הם מייצרים אופי חזק המבוסס על התיאום בין העובדות המדעיות, הפילוסופיה המוסרית והחוויה הדתית האמיתית. ואלה שלוש

מסמך 16

האינטואיציות הקוסמיות המקנות תוקף אובייקטיבי, מציאותיות, לחוויית האדם בנוגע לדברים, משמעויות וערכים.

פיתוחן וחידודן של מתנות דעת אנושית מולדות אלה הינה תכלית החינוך; ביטויין הינה תכלית הציוויליזציה; תפישתן הינה תכלית חוויית החיים; רוממותן, תכליתתן של הדת; ואיחודן, תכליתתן של האישיות.

7. מוסר, מעלה ואישיות

האינטליגנציה לבדה לא תוכל להסביר את הטבע המוסרי. מוסריות ומעלות הינן טבע מולד באישיות האנושית. האינטואיציה המוסרית, מימוש החובה, הינה מרכיב במתת הדעת האנושית, והיא נלווית לתכונות נוספות של הטבע האנושי שאינן ניתנות-לשלילה: סקרנות מדעית ובוננות רוחנית. היכולות המנטאלית של האדם עולות בהרבה על אלה של קרובי משפחתו מעולם החי, ואולם טיבו המוסרי והדתי הינם אלה המבדילים אותו במיוחד מעולם החי.

תגובת הברירה של החיה מוגבלת להתנהגות ברמה המוטורית. הבוננות המשוערת של החיות מן הסדרים הגבוהים יותר הינה ברמה המוטורית ומופיעה לרוב רק לאחר חווית ניסוי וטעייה מוטורית. האדם מסוגל להפעיל בוננות מדעית, מוסרית ורוחנית לפני כל החקירות והניסויים.

רק אישיות מסוגלת לתפוש מה היא עושה בטרם היא עושה כן; רק לאישיות מוקנית הבוננות הזו הקודמת להתנסות. אישיות יכולה להתבונן בטרם תקפוץ, ויכולה לפיכך ללמוד מההתבוננות כמו גם מהקפיצה. בעל חיים לא-אישי לומד באופן רגיל אך ורק מהקפיצה.

כתוצאה מהתנסות, מסוגל בעל-חיים לבחון מספר דרכים להשגת מטרה, ולבחור על בסיס ניסיון באחת מהן. ואולם, אישיות מסוגלת לבחון את המטרה עצמה ולשפוט עד כמה היא ראויה ומהו ערכה. אינטליגנציה לבדה עשויה להבחין מהי הדרך הטובה ביותר להשיג מטרה בלתי-מובחנת, ואולם הוויה מוסרית ניחנה בבוננות המאפשרת לה להבחין בין המטרות, כמו גם בין האמצעים. ובשעה שהוויה מוסרית בוחרת במעלה, היא הינה אף תבונית. היא יודעת מה היא עושה, מדוע היא עושה זאת, לאן היא הולכת, וכיצד תגיע לשם.

כאשר אדם אינו מצליח להבחין במטרת מאמציו כבן-תמותה, הוא פועל ברמת הקיום של עולם החי. הוא נכשל באפשרות לצייד עצמו ביתרונות העליונים של הפיקחות החומרית, ההבחנה המוסרית והבוננות הרוחנית, אשר מהוות חלק בלתי-נפרד ממתת הדעת הקוסמית שלו כהוויה אישית.

סגולה הינה צדיקות – תואמות עם הקוסמוס. לכנות סגולות אין פירושו להגדירן, ואולם לחיות אותן פירושו לדעת אותן. סגולה איננה ידע בלבד ועדיין אינה בינה, אלא המציאות של חוויה מדורגת בתהליך השגת רמות הולכות וגבוהות של הישג קוסמי. הסגולה מתממשת בחיי היום-יום של בן התמותה בבחירה העקבית של הטוב על-פני הרע; ועצם קיומה של יכולת בחירה שכזו מהווה הוכחה להימצאותו של טבע מוסרי.

בחירתו של אדם בין טוב לרע מושפעת לא רק מן החדות של טיבו המוסרי, אלא גם מהשפעות כדוגמת בורות, חוסר-בשלות ואשליה. הפעלתה של סגולה קשורה גם לחוש המידה, משום שרוע יכול לבוא לידי ביטוי גם בשל בחירה של הפחות על פני הרב כתוצאה מעיוות או מהטעייה. אומנויות ההערכה היחסית, או המדידה ההשוואתית, משמשות את העוסקים בסגולות המרחב המוסרי.

בהיעדר אומנות המדידה, ההבחנה הטמונה ביכולת לבחון משמעויות, יעמוד טיבו המוסרי של האדם כחסר אונים. בדומה לכך, תהא הבחירה המוסרית חסרת תוחלת בהיעדר הבוננות הקוסמית

מסמך 16

המניבה את תודעת הערכים הרוחניים. מנקודת מבטה של תבונה, האדם מטפס למעמד של הוויה מוסרית משום שניחן באישיות.

מוסריות לעולם איננה יכולה להיות מקודמת בכוח או מכורח חוק. זהו נושא אישי הקשור ברצון החופשי, ונדרש להפיצו באמצעות קשר מדבק בין אנשים בעלי ניחוח מוסרי לבין אלה הרגישים פחות למוסריות, אך עדיין חפצים, במידה כזו או אחרת, לעשות את רצון האב.

פעולות מוסריות הינן אותם ביצועים אנושיים המתאפיינים בתבונה הגבוהה ביותר, ואשר מוכוונים סלקטיבית בידי ההבחנה בבחירת מטרות נעלות, כמו גם בבחירת האמצעים המוסריים להשגתן. התנהגות שכזו הינה סגולה. הסגולה העליונה הינה, אפוא, הבחירה בלב שלם לעשות את רצון אבינו שבשמים.

8. האישיות באורנטיה

האב האוניברסאלי מעניק אישיות למספר גדול של סדרי הוויות, באשר הן פועלות ברמות מגוונות של המציאות האוניברסאלית. לבני האדם באורנטיה הוקנתה אישיות מסוג סופית-בת-תמותה, המתפקדת ברמה של בני האל המרקיעים.

אף כי נתקשה מאוד להגדיר את האישיות, ביכולתנו לנסות לתאר את הבנתנו את הגורמים הידועים המעורבים ביצירת אסופת אנרגיות החומר, הדעת והרוח, אשר התאגדותן יחד בהתקשרות הדדית מהווה את המנגנון אשר עימו, עליו ובאמצעותו גורם האב האוניברסאלי לאישיות המתת שלו לפעול.

אישיות הינה מתת ייחודית, מקורית בטבעה, אשר עצם קיומה הינו בלתי-תלוי במתת של מכוונני המחשבה וקודם לה. אף-על-פי-כן, נוכחות המכוונן אכן מעצימה את איכות ביטוי האישיות. כאשר מגיעים מכוונני המחשבה מעם האב הם זהים בטיבם, אך האישיות הינה מגוונת, מקורית ובלעדית; ובנוסף לכך, ביטוי האישיות מותנה ומוגדר על-ידי טיבן ואיכויותיהן של אנרגיות החומר, הדעת, והרוח המרכיבות את הכלי האורגני אשר דרכו מתבטאת האישיות.

אישיות עשויות להיות דומות, אך לעולם הן אינן אותה אחת. אישיות מסדרה, טיפוס, סדר או תבנית נתונה, עשויות להיות דומות זו לזו, ולעיתים כך הוא הדבר, אך לעולם הן אינן זהות. אישיות הינה אותו מאפיין של יחיד שאותו היננו מכירים, אשר באמצעותו עשויים אנו לזהות את אותה הוויה בזמן כלשהו בעתיד, בלא תלות בטיבם ובשיעורם של השינויים שיחולו בצורתה, בדעתה או במעמדה הרוחני. אישיות הינה אותו חלק בכל יחיד, אשר מאפשר לנו להכיר ולזהות אותו באופן וודאי כזה אשר כבר הכרנו בעבר, ואין זה משנה עד כמה הוא עשוי היה להשתנות בשל התמורות שחלו בכלי המופע והביטוי של אישיותו.

אישיות היצורים מתייחדת בשתי תופעות מאפיינות המתבטאות מעצמן בהתנהגות התגובתית של בני התמותה: מודעות-עצמית ורצון חופשי יחסי נלווה.

מודעות עצמית מורכבת מן הערות השכלית למציאותיות האישיות; והיא כוללת את היכולת להכיר במציאות של אישיות אחרת. מודעות עצמית מצביעה על היכולת לחוות חוויות אינדיבידואליות בתוך המציאות הקוסמיות ועימן, ויכולת זו שקולה להישג של מעמד של זהות ביחסים הבין-אישיים ביקום. מודעות עצמית מרמזת על ההכרה במציאותיות סעד הדעת ועל הבחנה בעצמאות היחסית של הרצון החופשי היצירתי והקובע.

הרצון החופשי היחסי המאפיין את המודעות העצמית באישיות האנושית עוסק בתחומים הבאים:

מסמך 16

1. ההחלטה המוסרית, הבינה הגבוהה ביותר.
2. הבחירה הרוחנית, ההבחנה באמת.
3. אהבה נטולת אנוכיות, השירות של האחוה.
4. שיתוף פעולה מכוון, נאמנות לקבוצה.
5. בוננות קוסמית, התפישה של משמעויות אוניברסאליות.
6. הקדשת האישיות; ההתמסרות לעשיית רצון האב בלב שלם.
7. הסגידה, החיפוש הכן אחר הערכים האלוהיים ואהבת נותן-הערכים האלוהי בלב שלם.

ניתן לראות את טיפוס האישיות האנושי של אורנטיה, ככה הפועל במנגנון פיזי המורכב מהתאמה פלנטארית של אורגניזם מטיפוס נבאדון, המשתייך לסדר האלקטרו-כימי של הפעלת חיים, וניחן בדעת הקוסמית בעלת תבנית ההתרחבות ההורית מסדרת אורונטון ומן הסדר של נבאדון. המתת האלוהית של אישיות למנגנון בן-תמותה שכה הניחן בדעת, מקנה לו את הכבוד להיות אזרח קוסמי, ומאפשרת ליצור בן התמותה להגיב להכרה היסודית של שלושת מציאויות הדעת הבסיסיות בקוסמוס:

1. ההכרה המתמטית, או הלוגית, של אחדות הסיבתיות הפיזית.
 2. ההכרה התבונית בחובת ההתנהגות המוסרית.
 3. תפישת האמונה של הסגידה לאלוהות מתוך אחווה, אשר אליה נלווה השירות האוהב לאנושות.
- פעולתה השלימה של מתת אישיות שכזאת הינה תחילת ההכרה בקרבה האלוהית. עצמי יחיד שכה, אשר בו שוכן רסיס קדם-אישיותי של האל האב, הינו בן רוחני של האל באמת ובתמים. יצור שכה לא רק מגלה יכולת לקבל את מתנת הנוכחות האלוהית, אלא גם מציג מענה תגובתי למעגל כבידת-האישיות של אב פרדיס של כל האישויות.

9. המציאותיות של התודעה האנושית

היצור בעל האישיות, אשר קיבל את מתת הדעת הקוסמית, ואשר בקרבו שוכן מכוון, ניחן ביכולת מולדת להכיר ולתפוש את מציאות האנרגיה, את מציאות הדעת ואת מציאות הרוח. וכך, מצויד היצור הרצוני להבחין בעובדת קיום האל, בחוקיו ובאהבתו. מעבר לשלושת המרכיבים הללו של התודעה האנושית, אשר בלתי-ניתנים לשלילה, כלל החוויה האנושית הינה סובייקטיבית, למעט אותה הבנה אינטואיטיבית של תקפות, הנלווית לאיחוד שלוש תגובות אלה של ההכרה הקוסמית למציאות האוניברסאלית.

אדם יודע-אל מסוגל לחוש בערכיות איחודן של שלוש איכויות קוסמיות אלה בהתפתחות הנשמה השורדת; זוהי משימתו העליונה של האדם בעודו שוכן בגוף הפיזי, היכן שהדעת המוסרית משתפת פעולה עם הרוח האלוהית השוכנת על-מנת להפוך את הנשמה האלמותית לדואלית. מרגעי קיומה המוקדמים ביותר, הנשמה הינה אמיתית; ולה איכויות הישרדות קוסמיות.

מסמך 16

אם אדם בן-תמותה איננו שורד את מותו הטבעי, אזי שורדים ערכי הרוח האמיתיים של חווייתו האנושית כחלק מן הניסיון המתמשך של מכוון המחשבה. ערכי האישיות של לא-שורד שכזה ממשיכים להתקיים כחלק מאישיותה המתפתחת של החוויה העליונה. איכויות אישיות מתמידות שכאלה הינן משוללות זהות, אך אינן חסרות את הערכיות ההתנסותית אשר נצברה במהלך החיים בני התמותה בגוף בשר ודם. הישרדות הזהות מותנית בהישרדותה של הנשמה האלמותית בעלת המעמד המורונטי ובערך האלוהי ההולך וגדל. זהותה של האישיות שורדת עם הישרדות הנשמה ודרכה.

המודעות העצמית האנושית מרמזת על הכרה במציאותיותם של האחרים השונים מהעצמי המודע, וכן, על כך שמודעות זו הינה הדדית; קרי, שהעצמי מוכר על-ידי אחרים כשם שהוא מכיר אותם. עניין זה מוצג על טהרת האנושיות בחייו החברתיים של האדם. ואולם, אינכם יכולים להיות בטוחים לחלוטין במציאותיותו של חברכם כפי שביכולתכם להיות בטוחים במציאותה של נוכחות האל החיה בקרבכם. המודעות החברתית איננה בלתי-ניתנת להמרה כמו מודעות-האל; זוהי התפתחות תרבותית התלויה בידע, בסמלים ובתרומתן של המתנות היסודיות של האדם – המדע, המוסר והדת. וכאשר מתנות קוסמיות אלה עוברות תהליך חברות, הן מרכיבות את הציוויליזציה.

ציוויליזציות אינן יציבות משום שהן אינן קוסמיות; הן אינן מולדות בבני האנוש היחידים של הגזעים השונים. בשל כך, נדרש לטפח אותן בתרומות המשולבות של הגורמים האנושיים המכוננים – המדע, המוסר והדת. ציוויליזציות באות והולכות, אך המדע, המוסר והדת לעולם שורדים את ההתרסקות.

ישוע לא רק גילה את האל לאדם, אלא אף ביצע התגלות חדשה של האדם לעצמו ולבני אדם אחרים. בחייו של ישוע ניתן לחזות באדם במיטבו. ומשום שהאל נכח כל-כך בחייו של ישוע, הופך האדם ליפהפה בממשותו, וההתגשמות (ההכרה) של האל איננה ניתנת לשלילה, והינה יסודית בעבור כל בני האדם.

זולתנות, למעט האינסטינקט ההורי, איננה טבעית כלל; איננו משרתים חברתית את האחר, או אוהבים אותו באופן טבעי. על-מנת לייסד סדר חברתי זולתני ונטול אנוכיות, נדרשים הנאורות של ההיגיון, המוסר והדחף הדתי – ידיעת-האל. ערות האדם לאישיות עצמו – המודעות העצמית – תלויה אף היא במישרין בעובדה המולדת של המודעות-לאחר, היכולת המולדת להכיר ולתפוש את ממשות אישיותו של האחר, בטווח הנע מן הרמה האנושית ועד לרמה האלוהית.

בבסיסה, מודעות חברתית נטולת אנוכיות חייבת להיות מודעות דתית; וכך הוא, אם זוהי מודעות אוֹבֵיִקְטִיבִית; אחרת, זו הפשטה פילוסופית סובייקטיבית טהורה, ולפיכך נטולת אהבה. רק יחיד יודע-אל יכול לאהוב אישיות אחרת כשם שהוא אוהב את עצמו.

במהותה, מודעות עצמית הינה מודעות של התייחדות: האל והאדם, האב והבן, הבורא והברוא. במודעותו העצמית של האדם מצויות באופן טבעי ורדום ארבע ההבנות של המציאות האוניברסאלית:

1. החיפוש אחר הידע, ההיגיון המדעי.
2. החיפוש אחר ערכי המוסר, חוש החובה.
3. החיפוש אחר ערכי הרוח, החוויה הדתית.
4. החיפוש אחר ערכי האישיות, היכולת להכיר את מציאות האל כאישיות, ובמקביל, להכיר את יחסי האחוזה שלנו עם אישיות חברות.

מסמך 16

אתם הופכים מודעים לכך שהאדם הינו אחיכם הברוא, משום שאתם כבר מודעים לכך שהאל הינו אביכם בוראכם. האבהות הינה מערכת היחסים אשר ממנה היננו מסיקים את האחוה ומכירים בה. והאבהות הופכת, או עשויה להפוך, למציאות אוניברסאלית בעבור כל היצורים המוסריים, משום שהאב בעצמו העניק אישיות לכל אותן הוויות, והקיף אותן באחיזתו של מעגל האישיות האוניברסאלי. היננו סוגדים לאל, ראשית, משום שהוא הווה, לאחר מכן, משום שהוא בתוכנו, ולבסוף, משום שאנחנו היננו בתוכו.

האם משונה הדבר כי הדעת הקוסמית תהא מודעת-בעצמה למקור שלה – קרי לדעת האינסופית של הרוח האינסופית – ובה בעת תהא מודעת גם לממשות הפיזית של היקומים רחבי הידיים, לממשות הרוחנית של הבן הנצחי, ולממשות האישיות של האב האוניברסאלי?

[בחסות פוסק אוניברסאלי מאורסה.]